

เทศน์เช้า วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาผลไม้ เห็นไหม ผลไม้กินอ่อน ผลไม้กินแก่ ผลไม้เวลากินอ่อน ถ้ากินตอนอ่อนมันจะมีรสชาติดีมาก เอาไว้แก่จะเสียหาย ผลไม้กินแก่ กินตอนอ่อนก็ไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน ความเป็นไป ความเหมาะสม ความพอดีเป็นธรรม คำว่าธรรม ธรรมคืออยู่ที่ไหนล่ะ ธรรมความพอดี พอดีของใคร พอดีของเด็กก็ไปอีกอย่างหนึ่ง พอดีของผู้ใหญ่ก็ไปอีกอย่างหนึ่ง พอดีของผู้ชรา คนที่ชราภาพ เห็นไหม นี่ลูกจะโอย มันจะให้รีบร้อนเหมือนเขาเป็นไปไม่ได้

แต่! แต่หัวใจมันไม่มีวัยเลย หัวใจมีความรู้สึกเหมือนกันหมดเลย จะเป็นเด็ก จะเป็นผู้ใหญ่ จะเป็นคนแก่ ความรู้สึกของจิตเหมือนกันเพราะอะไร มันมีความต้องการเหมือนกัน มันทุกข์เหมือนกัน มันร้อนเหมือนกันเลย แต่เวลาตื่นออกมา มันตื่นออกมาไม่ได้

อย่างเด็กมันรู้อะไรไปหมดนะ แต่มันตื่นออกมาไม่ได้ มันร้องไห้อย่างเดียวเพื่อมันต้องเรียกร้องของมันเอง มันเรียกร้องอาหาร มันร้องไห้ ถึงเวลามันร้องไห้รู้เลยผู้ใหญ่มาให้มัน เห็นไหม ความเห็นของเขา ความต้องการของเขา จิตมันไม่มีวัย แต่มันก็เกิดตายเกิดตายในโลกนี้ เห็นไหม

เวลาเราเกิดขึ้นมา เราพัฒนาของเราตลอดไป มันซับซ้อนขึ้นมา เมล็ดพันธุ์พืช เขาตัดแต่งพันธุ์กรรมของเขา เพื่อให้เมล็ดพันธุ์พืชนี้ดีขึ้นมา หัวใจถ้ามันได้บารุงขึ้นมา มันดีขึ้นมานะ แต่! แต่หัวใจมันมีกิเลสใจ เราตั้งใจดีขนาดไหน เรามีศรัทธาความเชื่อขนาดไหน แต่มันก็มีความลังเลสงสัย เห็นไหม ไอ้กิเลสในหัวใจนี้ ป้อมค่ายดีแตกจากภายใน ไอ้กิเลสมันอยู่กับหัวใจเราตลอดมา มันอยู่ในหัวใจของเราเลยล่ะ มันตีมันทำลายป้อมค่ายเราพังมาตลอดเวลาเลย

การจะต่อสู้กับเขา เห็นใหม่ ถึงมีธรรมะเท่านั้นนะ มีธรรมะเท่านั้นเพราะอะไร เพราะโรคภัยไข้เจ็บ เขามีสารเคมี เขามียาของเขาแก้ไขของเขาได้ แต่โรคกิเลสเอาอะไรไปแก้มัน เห็นใหม่ พ่อแม่จะพุ่มพุกลูกมาขนาดไหนนะ ลูกพุ่มพุกมารักมันมาขนาดไหน แต่เวลานั้นไม่พอใจของมัน มันก็ต่อว่า มันก็ทำลายพ่อแม่มันได้

คูตี กิเลส ขนาดพุ่มพุก เวลารักกันนะรักกันมาก เห็นใหม่ เวลารักกันชอบกัน รักกันมากเลย เดียวก็ทะเลาะเบาะแว้งอะไรกัน มันมีอะไรกระทบกระทั่งกันตลอดไป มันเป็นเพราะอะไรล่ะ?

มันเป็นเพราะว่าสิ่งที่สะสมไว้ในหัวใจ มันมีจริตนิสัยของมัน มันมีความได้逞ของมัน แม้แต่ไม่มีใครนะ เราคคนเดียวเรานั่งอยู่คนเดียว เรายังไม่ขัดใจเราเองเลย เราขัดใจเราเอง เราทำอะไร เราไม่พอใจเราทั้งนั้นเลย มันขัดอกขัดใจไปตลอดไป แม้แต่อยู่คนเดียวไม่มีใคร มันก็ขัดใจ เห็นใหม่ นี่สิ่งที่มันเผาผลาญในหัวใจ

แต่ขณะที่มีบุคคลที่ ๒ บุคคลที่ ๓ ขึ้นไป มันก็ไปโทษคนอื่นหมดเลย มันส่งออกไป มันทำลายเขา มันทำลายเขานะ ทั้งๆ ที่กิเลสนี่จริงๆ คือทำลายตัวเอง สิ่งนี้ไม่มีใครเห็น แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นสิ่งนี้ก่อนถึง อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนต้องเอาตนไว้ในอำนาจของตน ตนกำจัดกิเลสในหัวใจของตนแล้วสุขสบายมาก สุขสบายมาก..

เพราะในหน่วยของสังคม ทุกสังคมมีความดีความชอบหมด เขาจะไม่กระทบกระทั่งกันเลย คนที่มีคุณธรรมในหัวใจ เห็นใหม่ คนที่มีธรรมในหัวใจ มันจะเจือจาง มันจะเผื่อแผ่กัน จะไม่มีนะ.. แผ่นดินธรรม แล้วแผ่นดินทองมาทีหลัง แผ่นดินทองก่อนนะ พังกับพังนะ เพราะแผ่นดินทอง กิเลสค้นหา

คูตี น้ำทะเล ถ้าเป็นสิ่งที่มีความค่า เขาเอาไปหมดแล้วล่ะ น้ำทะเลมันเป็นน้ำเค็มที่ไม่เป็นประโยชน์ เห็นใหม่ ไม่มีประโยชน์นะ ไม่มีประโยชน์สำหรับว่าคนที่ใช้ประโยชน์ไม่ได้ แต่คนที่ เป็นประโยชน์กับมัน คูตี คูตัด้วนน้ำในทะเล เห็นใหม่ สัตว์ในทะเล สัตว์น้ำมากกว่าสัตว์บกมาก สัตว์บกนี้มี

เฉพาะส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่สัตว์น้ำในทะเลมีมหาศาลเลย เพราะอะไร เพราะมันอาศัยของมันอยู่ใน ทะเลนั่น แต่เราไม่รู้จักใช้ประโยชน์คุณค่ามันไม่ได้ เราก็ไม่ต้องการมัน

สิ่งที่ไม่ต้องการมัน นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นสมบัติทางโลกมันเป็นสภาพแบบนั้น ถ้าเป็นสมบัติ ทางหัวใจละ สมบัติของหัวใจของเรา เราจะหาความสุขของเรา เห็นไหม สิ่งที่เสียสละออกมาเพื่อ คุณค่าของน้ำใจ เสียสละนะ เสียสละวัตถุออกไปเป็นค่าน้ำใจ

แต่! แต่เวลาเราคิดไป นีศาสนวัตถุ เราจะไปเอาวัตถุเป็นที่เชิดชู้กันเพราะอะไร เพราะมันเห็น กัน เห็นไหม เรามีวัตถุ มีสิ่งของ มีเฟอร์นิเจอร์ระดับกัน เราจะเอาสิ่งนั้นมาอวดกัน สิ่งนั้นนะมันยิ่ง มากันก็ได้ มันไหว้วานกันมาก็ได้ มันช่วยเหลือเจือจานกันมาก็ได้ สิ่งที่เป็นวัตถุนะ แต่คนใจมันหยาบ มันเห็นวัตถุมีคุณค่า แต่ถ้าคนหัวใจมันสูงส่งขึ้นมา จะเห็นความรู้สึกเป็นคุณค่า

ความรู้สึกมีคุณค่านะ ความรู้สึกนี้มีคุณค่ามาก เราจะถนอมความรู้สึกกัน เราจะเกรงอกเกรงใจ กัน เราจะมีกรเจือจานกัน จะมีความสุขขึ้นมาแล้ว เห็นไหม ความสุขขึ้นมาความสุขของโลกๆ นะ นี่ มันเป็นอาการของจิต ไม่ใช่ตัวจิต อาการของจิต ความรู้สึกนี้เป็นอาการของจิต ถ้าดูดี เวลาเราเสียง กระทบหู ถ้าเราคิดถึงเรื่องอื่น เราไม่รู้สิ่งนี้ เสียงกระทบหูอยู่ เห็นไหม ทำไมเราไม่รู้ละ เพราะอะไร?

เพราะจิต พลังงานตัวนี้มันไม่สืบทอดกับอายตนะคือหู คือสิ่งกระทบ คือประสาทสัมผัส สิ่งที ประสาทสัมผัสเกิดขึ้นมา นี่อาการของจิต อาการจากความรู้สึกนี้เป็นอาการของจิต สิ่งทีความรู้สึกนี้ เป็นอาการของจิต แล้วตัวจิตละ ตัวจิตเป็นตัวรับพลังงานเฉยๆ นี่สักแต่ว่า คำว่าสักแต่ว่าสักแต่ว่า สัก แต่ว่าของสมาธินะ สักแต่ว่าของพลังงานเฉยๆ มันเป็นสักแต่ว่า สิ่งนี้มันเป็นตกวางค์ แต่ถ้าสักแต่ว่าที่ มหัทศรรย์ เห็นไหม เวลาจิตมันรวมตัวเข้าไป มันมหัทศรรย์มาก แล้วมันวิปัสสนาปล่อยวางกิเลส ออกไป มันจะเป็นสิ่งที่มหัทศรรย์ สักแต่ว่าในธรรมเป็นสักแต่ว่าที่มันสื่อไม่ได้ สักแต่ว่าที่มันเหนือคุณ ค่าที่จะสื่อออกกันไม่ได้

แต่สักแต่ว่าของโลก เห็นไหม เราคำว่าสักแต่ว่า ชรามะ.. นี่ก็สักแต่ว่า เกิดมาแล้วก็ต้องตายเป็นสักแต่ว่า อันนี้มันสักแต่ว่าโดยกิเลสไง กิเลสมันอ้างชรามะมาสักแต่ว่า แล้วมันเลยไม่ได้ผลประโยชน์อะไรเลย สักแต่ว่าคือเราไม่ทำอะไรเลย

คูติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง สอนให้มีความสงบของใจนะ เราก็สงบแล้ว เราก็ปล่อยวางแล้ว ปล่อยวางแบบขี้ลอยน้ำไง ปล่อยวางแบบไม่รู้อะไรเลย ปล่อยวางแบบนี้ปล่อยวางไม่ได้ เด็กนี่ปล่อยวางไม่เลี้ยงมัน มันจะรอดมาได้ไหม เด็กไม่เลี้ยงมัน มันปล่อยไว้ มันตายหมดนะ เด็กนี่ต้องพ่อแม่เลี้ยงมันมา มันถึงโตมาได้

ใจก็เหมือนกัน การจะปล่อยวางมันต้องรู้เท่า รู้จริง มันปล่อยวาง ความปล่อยวางอันนี้เป็นความมหัศจรรย์ เหมือนกับเรามีเงินทอง มีข้าวของมหาศาลเลย แล้วเราสละทิ้งไป เห็นไหม สละเพราะอะไร เพราะเราเห็นคุณค่าของมัน เห็นคุณค่าของน้ำใจที่เหนือกว่า เหมือนกับคนเป็นโรคเป็นภัยแล้วหายจากโรคนั้น การหายจากโรคนั้น คูติ เราเป็นโรคเป็นภัยจนเต็มที่แล้วหายจากโรคนั้น การหายจากโรคนั้น จะมีความสุขไหม นี่มีความสุข สิ่งนี้มันสิ่งที่ดีที่มันมีกว่าสวระรองรับอยู่นะ

แต่ความสุขของชราม ความสุขที่ว่ามันจะไม่หมุนเวียนไปอีก เห็นไหม คูติ ว่าคุณารู้สึกของใจในหัวใจของสถานะของเด็กของผู้ใหญ่ต่างกันอย่างนี้นะ แล้วถ้าในวิญญูละ ในวิญญู เห็นไหม ในความรู้สึกอันนี้ มันจะไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มีไม่มีนี่ว่าเราไม่มี ใครปฏิบัติอย่างไรก็แล้วแต่ เพราะอะไร เพราะสิ่งนี้มันเป็นสถานะไง

คูติ คูอย่างโลก เห็นไหม โลกนี้มันจะแปรปรวนตลอดไป โลกนี้เป็นอนิจจัง โลกนี้เป็นอนินไตย มันจะมีอย่างนี้ตลอดไป แต่มันจะแปรสภาพตลอดไปเพราะอะไร เพราะการใช้สอยทรัพยากรมันต้องหมุนเปลี่ยนไป มันต้องสะสมกันไปจนถึงมันจะฟื้นฟูของมันขึ้นมาเป็นครั้งเป็นคราวขึ้นไป

นี่ก็เหมือนกัน จิตเวลามันไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เราก็ไม่เห็น เราไม่เห็นเพราะอะไร เพราะปัจจุบันนี้เรามีสถานะของโลก เห็นไหม โลกนี่คือละคร จิตเวลาเกิดมันหมุนไปเวียนไป

เวียนมาถึงวาระที่เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เป็นสมบัติที่ว่ามันมีร่างกายคอยบีบ คั้น ใจ เหมือนคนที่มันตื่นตัว มันระวังภัยตลอดเวลา

ร่างกายนี้มันคอยมาเตือนให้เราตื่นตัวเพราะอะไร เพราะมันเกิดมา มันแก่ มันชราภาพ มันคร่ำคร่า เห็นไหม แต่ถ้าเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ของเขาอยู่สถานะอย่างนั้นตลอดไปเพราะอะไร เพราะเขาเป็นโอปปาติกะ เกิดมาโตเลย เกิดมาสภาวะแบบนั้น สวยบุญสวยกรรมจนถึงที่สุด เห็นไหม พอหมดอายุขัยไปก็ตายไป

แต่ของเรานี้ตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่ผู้ใหญ่ มันจะกล่อมเกลี้ยงเกลี้ยงกันมา มันจะแปรสภาพให้เห็นอย่างนี้ เห็นไหม เวลาคนตายไป ยมบาลนะ

“เห็นกรรมไหม? เห็นกรรมไหม?”

“ไม่เคยเห็นกรรมเลย”

“ไม่เคยเห็นคนเกิดหรือ? ไม่เคยเห็นคนแก่หรือ? ไม่เคยเห็นคนตายหรือ?”

เห็นตลอดเวลา เห็นกรรมตลอดเวลาทำไมไม่เตือนใจ? ทำไมไม่รู้สึกรู้สึกตัวเอง? ทำไมเราไม่ชวนขวยทำคุณงามความดี? มันไม่สะเทือนใจเลยเพราะอะไร เห็นกรรมแต่เราเห็นกรรมด้วยคนตาบอดใจ เห็นกรรมด้วยใจมันบอด เห็นกรรมด้วยไม่ยอมรับรู้สิ่งต่างๆ แต่ถ้าคนเห็นนะ เห็นกรรมนะ คุณติ ดูเจ้าชายสิทธัตถะไปเที่ยวสวน เห็นไหม เห็นเทวดาจุติมาทำให้ดู เห็นไหม เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย

“เราต้องเป็นอย่างนี้หรือ?”

ถ้าเห็นกรรมมันสะเทือนหัวใจนะ ถ้ามันสะเทือนหัวใจ ใช้อยู่..ในทางโลกเราต้องสัมมาอาชีวะ สัมมาอาชีวะนี้เราต้องมีการเลี้ยงชีพ การเลี้ยงชีพนี้เลี้ยงชีพขึ้นมาเพราะอะไร เพราะสภาวะอย่างนั้น เราเกิดมาแล้ว พระก็ต้องบิณฑบาต พระต่างๆ

เพราะสิ่งนี้มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย เพราะมันบีบคั้นอยู่ตลอดเวลา โรคหิวเป็นโรคที่สำคัญที่สุด โรคหิวนี้แก้ไม่หาย คนเราต้องมีอาหารเจือจานตลอดจนแก่สิ้นอายุไป เห็นไหม โรคหิวมันต้องเจือจานตลอดไป มันไม่มีวันหาย แต่มีการบรรเทาไปเฉยๆ เท่านั้นเอง โรคภัยไข้เจ็บเขายังรักษาหายได้ แต่โรคหิวนี้จะไม่หาย จะบีบคั้นตลอดไป เรื่องของการบีบคั้น การเป็นไป การแปรสภาพตลอดไป มันบีบคั้นตลอดไป ถ้าเรามีสิ่งนี้เตือนใจอยู่ นี้การเกิดเป็นมนุษย์มีคุณสมบัติอย่างนี้

แต่เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ศาสนาสอนเรื่องอย่างนี้ เรื่องอริยทรัพย์ ทรัพย์จากภายใน ทรัพย์จาก เห็นไหม สรรพสิ่งในโลกนี้เกิดบนแผ่นดิน แผ่นดินนี้สถานะอย่างนี้ นี้สรรพสิ่งของสมบัตินี้ก็เกิดจากหัวใจ เห็นไหม หัวใจนี้มันเป็นสรรพสิ่งจากภายใน แต่ถ้าหัวใจมันส่งออกไปข้างนอก มันก็เป็นสถานะของมนุษย์ สถานะของหน้าที่การงาน สถานะของโลก โลก.. โลกเป็นใหญ่

ถ้าธรรมเป็นใหญ่ ธรรมเป็นใหญ่ เรื่องของโลกเราก็ต้องรักษา คนเรามัชฌิมาปฏิปทานะ การดำรงชีวิตของอาหารกายอาหารใจนะ เพราะพระยังต้องบิณฑบาต พระก็ต้องใช้ปัจจัย ๔ แต่ปัจจัย ๔ แบบนักรบ ปัจจัย ๔ แบบซัดเกลากิเลส ปัจจัย ๔ แบบเราถือธุดงค์วัตร เห็นไหม

ธุดงค์วัตรนี้เป็นการซัดเกลากิเลส ได้มากก็ใช้แต่น้อย ถือน้อยสันโดษ เห็นไหม มักน้อย สันโดษในสิ่งที่ได้มาเพราะอะไร เพราะสิ่งนี้ถ้าใช้มาก คูลิ คูลิโลกนี้ ที่เขาใช้ฟุ่มเฟือยกันไปจนเขาเป็นเจ็บไข้ได้ป่วยก็เพราะว่าเขาใช้ทรัพยากรมากเกินไป สิ่งต่างๆ เหมือนกัน ขนาดโลกเขายังมีเห็นภัยของมันเลย แล้วทำไมของเรา เราถือธุดงค์วัตร เห็นไหม ฉันทมือเดียว แล้วผ่อนอาหาร ผ่อนเพื่อเหยียวย่าไปเท่านั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เตือนสติเพราะอะไร เพราะผู้ที่รู้จริง ผู้ที่เห็นจริง เห็นไหม เห็นความเป็นไปของชีวิต เห็นไหม เห็นความเป็นไป คูลิ คนที่รู้จริง การใช้ทรัพยากร ถ้าใช้ประโยชน์กับเรา เราจักมีความสุข ทรัพยากรก็ไม่ชำรุดเสียหายไปมาก

นี่ก็เหมือนกัน การที่จะภาวนามาได้ เห็นไหม เราเหยียวยาทาคุขันธมาพอให้มันมีชีวิตอยู่เพื่อจะตัดแปลงหัวใจใจ เพราะมันเจ็บไข้ได้ป่วยไปหมด เจ็บไข้ซะ มันเกิดเวทนา เกิดต่างๆ เกิดไม่พอใจต่างๆ

แล้วสิ่งต่างๆ แวดล้อมมันเข้าไป แวดล้อมจิตเข้าไปให้มันหัดตัวเข้าไป ให้เข้าไปเผชิญกับสัจจะความจริง

ไปเผชิญสัจจะความจริง เห็นใหม่ ถ้าสภาวะธรรม สภาวะธรรม อริยสัจเกิดอย่างไร เกิดจาก ไม่ใช่เกิดจากเงา เกิดจากความคิด เกิดจากการศึกษา เกิดจากการใคร่ครวญ เกิดจากต่างๆ นั้นมันอาการของใจ เห็นใหม่ คำว่าอาการของใจกับใจ เห็นใหม่ ความว่าสิ่งที่ความรู้สึกกับตัวพลังงาน เห็นใหม่ ถ้าจิตสงบเข้ามาถึงตัวพลังงานนั้น นี่กิเลสมันอยู่ตรงนั้น

ถ้ากิเลสอยู่ตรงนั้น ตัวนี้ไปเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม เห็นเวทนาใจ เห็นความไม่พอใจ เห็นความขัดใจใจ เห็นความสะสมของใจใจ เห็นสิ่งที่สะสม เห็นที่กดทับหัวใจไว้ใหม่ ถ้าเห็น แต่ถ้าต้องการพ้นอย่างไร ต้องการยกออกอย่างไร ต้องการบิดเบือนอย่างไร ต้องการขยับเขยื้อนอย่างไร นี่วิปัสสนา มันเกิดตรงนี้ เกิดตรงนี้เพราะสิ่งนี้มันมีอุปาทาน มันยึดอะไร ก็ยึดในกาย เวทนา จิต ธรรมตัวนี้

สมบัติจากภายนอก เห็นใหม่ สมบัติจากเป็นเงินเป็นทองก็เป็นของเรา สิ่งนั้นเป็นของเรา มันอยู่ข้างนอก อยู่ในตู้เซฟ เวลาเราตายไป สิ่งนั้นมันพลัดพรากจากเรา เราก็พลัดพรากจากเขา ต้องพลัดพรากอยู่แล้ว แล้วร่างกายก็เหมือนกัน ผลผลิตเป็นเราๆ เวลาตายไปซากศพนี้ไม่มีใครเอาไปเลย ทำไมเขาต้องไปเผาทิ้งละ เขาเผาทิ้งนะ สิ่งที่เขาทิ้งนี้เพราะอะไร เพราะสิ่งนี้มันไม่มีคุณค่า

แต่เวลาครูบาอาจารย์ คูตี ดวงค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เห็นใหม่ ใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญอีก ไปปรินิพพานที่เมืองเล็กๆ ไร่ เพราะอะไร เขาจะแย่งศพกัน เขาแย่งคุณค่า เขาเคารพนับถือกัน เวลาเขาเผาขึ้นมาแล้ว เห็นใหม่ กลายเป็นพระธาตุ เป็นพระบรมสารีริกธาตุ ยังเอาไปเคารพบูชากันได้เพราะอะไร เพราะหัวใจที่เป็นคุณธรรม ถ้าหัวใจเป็นธรรม สิ่งนี้เขายังแย่งชิงกัน เห็นใหม่ ตายแล้วยังแย่งชิงกันเลย แต่ของเรานี้ตายแล้วไม่มีใครเอา

ถ้าเราวิปัสสนามา เราใคร่ครวญมา เห็นใหม่ นี่มัชฌิมาปฏิบัติ ถ้าเราทำแต่คุณงามความดีขึ้นมา ร่างกายนี้เป็นคุณสมบัติใจ เพราะใจที่สิ้นกิเลสแล้วอยู่ในร่างกายนี้ มันฟอกร่างกายนี้ไว้ เวลาทำ

ฉาปนกิจไป เห็นใหม่ สิ่งที่เป็นพระธาตุมันจะเกิดขึ้นมาสถานะแบบนี้ แต่ของเรามันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้นะ แต่ตอนนี้วิทยาศาสตร์เจริญ การใคร่ครวญของเขา เขาก็ทำของเขาๆ สิ่งนั้นมันเป็นแต่เฉพาะธาตุเพราะอะไร?

ถ้าเขาเอากระดูกของเขาไปใช้ความร้อนที่รุนแรงขึ้นไป ใช้อุณหภูมิที่ถึงแล้ว เขาทำเป็นแก้วขึ้นมา อันนั้นมันเป็นเพียงแต่ธาตุเพราะหัวใจคนตายไปมันก็ทุกข์ หัวใจที่ตายไป หัวใจที่มันมีความทุกข์ มันแก้ประโยชน์อะไรไม่ได้ เพราะสิ่งที่มีคุณธรรมนะ หัวใจมีความสุขก่อนใจ หัวใจมีความสุขแล้วฟอกร่างกายนี้ไง สิ่งที่เขาโดยธรรมชาติของเขา สิ่งนี้มันฟอกไป เพราะคุณธรรมมันฟอก!

แต่ถ้าทางโลก เขาเอากระดูกไปนะ เอากระดูกของปู่ย่าตายายของเขาไปทำให้มันเป็นแก้วพลึก เขาก็ทำได้ แต่ทำได้มันได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาล่ะ? มันได้ประโยชน์โลกๆ เห็นไหม แต่มันไม่มีคุณธรรม ไม่มีผลประโยชน์ ไม่มีสัจจะความจริง ไม่มีความสุขความทุกข์ ไม่มีคุณธรรม ไม่มีธรรมในหัวใจ มันจะเป็นประโยชน์ขึ้นมาได้อย่างไร?

นี่วิทยาศาสตร์มันเจริญเจริญอย่างนี้ วิทยาศาสตร์เจริญ วิทยาศาสตร์เป็นการพิสูจน์ใจ จะบอกว่าเวลาเป็นพระธาตุๆ คนธรรมดาทำได้ ทำได้ในปัจจุบันนี้ไง เพราะวิทยาศาสตร์เจริญ แต่ถ้าสมัยพุทธกาลไม่ได้ สมัยโบราณสิ่งนี้ไม่ได้เพราะมันเป็นธรรมชาติ สิ่งใดเกิดขึ้นมา สิ่งต่างๆ อภิญญาต่างๆ จะเป็นธรรมชาติหมดเลย

แต่เดี๋ยวนี้วิทยาศาสตร์เจริญ เห็นไหม คนเหาะเหินเดินฟ้า เครื่องบินไปรอบโลก ไปถึงดาวอังคาร เขาไปได้ดีกว่านี้อีก เขาไปดีกว่าอภิญญา ๖ อีก เห็นไหม แต่มันเป็นไปได้โดยวิทยาศาสตร์ แต่คนเป็นไปขนาดไหนมันทุกข์มันยากนะ แต่ถ้าเวลาเรามีอภิญญา ๖ จิตต้องสงบก่อน จิตต้องเป็นพื้นฐานก่อน ถ้าจิตเป็นพื้นฐาน จิตนี้เป็นพลังงาน พลังงานนี้ตัวขับเคลื่อน ความสงบมีความสุขใหม่ ความสงบมีความสุขก่อน การขับเคลื่อน จิตพาขับเคลื่อน

แต่ในปัจจุบันนี้มันไปด้วยเงิน เอาเงินซื้อ เอาเงินจ้าง เอาเงิน.. มันก็เป็นไปได้ แต่ไปโดยความทุกข์ เพราะอะไร เพราะกั๊กเข้ามา ซื้อตัวเข้ามา จะไปเที่ยวมานะ เอาเงินเขามาก่อนไปเที่ยว มัน

ต่างกันใจ ไปโดยวิทยาศาสตร์มีแต่ทุกข์กับทุกข์กับทุกข์ตลอดไป ไปโดยธรรมมันจะมีความสุข สุข เพราะอะไร?

เพราะจิตต้องสงบก่อน ต้องเข้าสมาบัติก่อน ต้องมีพลังงานตัวนี้ก่อน ตัวนี้มีความสุขก่อน เห็นไหม แล้วพลังงานความสุขนี้น้อมไปในสถานะต่างๆ อันนี้เป็นสมาบัติแก้กิเลสไม่ได้! เป็นเครื่อง เคียง เป็นการพระอรหันต์แต่ละชนิดๆ จะมีต่างๆ กันไป แต่เวลาความสุขจริงๆ สุขจากภายใน เห็น ใหม่อันนี้เกิดขึ้นมาจากเรา

ผลไม้อ่อน ผลไม้แก่ จิตอ่อน จิตแก่ ศรัทธาเข้มแข็ง ศรัทธาอ่อนแอ ปัญญาเข้มแข็ง ปัญญา อ่อนแอ สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นมาจากการสะสม การเชื่อในธรรม เห็นไหม ในศาสนาของเรา ถ้าใครจะ ขวนขวายอย่างเรา ขวนขวายหาความสุขของเรา ความสุขของเรา จิตใจของเรา ทางถ้ากิเลสมันอยู่ มัน จะไม่เชื่อสิ่งต่างๆ มันต้องพิสูจน์ขึ้นมา

ถ้าผลไม้มันแก่ขึ้นมา จิตใจเข้มแข็งขึ้นมา ศรัทธามีความองอาจกล้าหาญขึ้นมา ใครจะดิฉิน นินทาขนาดไหนนะไม่ว่า เรื่องของเขา วุฒิภาวะของใจ เห็นคนทำคุณงามความดี เขาไม่เชื่อ เขาก็ดิฉิน นินทา อันนี้เป็นโลกธรรมนะ

ถ้าเรามีจุดยืนของเรา เห็นไหม พิสูจน์กันด้วยความรู้สึกรู้ใจของเรา พิสูจน์ด้วยความสุขความทุกข์ ของเรา เขาจะมีปัญหาของเขาเป็นเรื่องของเขา ของเราต่างหากเป็นคุณค่าของเรา เป็นสมบัติของเรา เป็นอริยทรัพย์จากภายใน เอิวัง